je toliko důvodem opravňujícím smluvní strany, aby smlouvu zrušily. Pro své opačné mínění stížnost nedovolává se žádného positivního ustanovení zákona, ani se ho dovolati nemůže, ježto neexistuje. Je proto řečená její námitka bezdůvodná. — —

## Č. 12.481.

**Zaměstnanci veřejní: Vrch. disciplinární komise, rozhodujíc o odvolání z nálezu disciplinární komise, kterým byl státní zaměstnanec uznán vinným neomluvenou nepřítomností ve službě a tím, že se zdržoval mimo služební místo, musí se vypořádati s námitkami, v nichž odvolatel omlouvá nepřítomnost ve službě nemocí a zpožděním vlaku a zdržování mimo služební místo nemocí a nemožností nalézti vhodný byt.**

(Nález z 5. září 1936 č. 14.348/36.)

Věc: Ferdinand Sch. v Olomouci proti rozh. vrch. disciplinární komise při min. fin. v Praze z 10. listopadu 1933 o disciplinárním trestu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: St-l, účetní tajemník, byl z důvodů služebních přeložen od berní správy v Moravské Ostravě k okr. fin. ředitelství v Olomouci. Ježto službu v novém působišti nenastoupil ihned, hlásiv se několikráte nemocen, aniž byla jeho nepřítomnost ve službě uznána za omluvenou, bylo proti němu zavedeno disciplinární řízení, po jehož provedení byl st-l nálezem disciplinární komise u zem. fin. ředitelství v Brně z 15. května 1933 uznán vinným, že

1. za svého služebního přidělení k účetní exposituře okr. fin. ředitelství v Olomouci v době od 13. do 21. dubna 1931 a od 15. června do 24. srpna 1931 vzdaloval se svémocně služby, aniž prokázal dostatečných omluvných důvodů;

2. zdržoval se mimo služební místo, takže mu služební rozkazy musily býti doručovány do místa pobytu, při čemž, nehledíc k včasnému neuposlechnutí rozkazů, nastal průtah v jeho nastoupení služby, pokud se týče v provedení úřední lékařské prohlídky;

3. opětovně neuposlechl rozkazů nadřízených úřadů, a to jednak k nastoupení služby, jednak aby se do 3 dnů dostavil do zdravotního oddělení zem. úřadu v Brně k lékařské prohlídce;

4. ačkoli byl 18. března 1931 zproštěn služby u berní správy v Moravské Ostravě, hlásil teprve 24. března 1931 novému služebnímu úřadu svoje onemocnění jako překážku nastoupení služby;

5. stejně tak oznámil teprve 4. června 1931 onemocnění furunkulosou a ekzémem svému služebnímu úřadu, ačkoli dle potvrzení Dra R. byl u jmenovaného v léčení s touto chorobou již od 26. května 1931;

6. .....

7. obvinil úředního lékaře, že posudek přednesený ústně při písemném posudku patrně pod nějakým vlivem změnil a učinil posudek proti-

chůdný. Tímto jednáním porušil povinnosti uložené v §§ 21, 22, 24, 26, 28, 29 a 31 služ. pragmatiky, kterážto porušení povinností považují se vzhledem k poškození a ohrožení státních zájmů, ke způsobu a tíži provinění a k opětování za přečin ve smyslu § 87 služ. pragm. Za tento přečin uložen byl st-li trest vyloučení z postupu do vyšších platů na dva roky ve smyslu § 93 lit. b) služ. pragm.

O odvolání, které na tento nález podal jednak st-l, jednak disciplinární zástupce, rozhodla vrch. disciplinární komise při min. fin. v Praze nař. rozhodnutím tak, že výrok o vině v bodě 1. nálezu I. stolice se rozšiřuje o dobu od 15. května do 14. června 1931, vyloučeny však byly dny 23. a 24. srpna 1931; výrok o osvobození ze samovolného a neomluveného meškání mimo službu dne 21. dubna 1931 byl zrušen. V bodě 3. nálezu I. stolice byl výrok o vině doplněn tím, že st-l neuposlechl také příkazu okr. fin. ředitelství v Olomouci z 13. května 1931. V ostatním, pokud je to pro dnešní spor rozhodné, bylo odvolání st-lovo co do viny zamítnuto a nález I. stolice potvrzen. Trest uložený st-li byl změněn na trest zmenšení služného o 10% na dobu 3 let podle § 93 lit. c) služ. pragm.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto: — —

Pokud jde o přípustné námitky stížnosti, soud uvážil, že výrok žal. úřadu o vině st-lově se týká jednak jeho neomluvené nepřítomnosti ve službě, jednak pak porušení jiných služebních povinností.

Neomluvenou byla pak žal. úřadem shledána nepřítomnost st-lova ve službě a tím porušení povinnosti, uložené mu v § 29 služ. pragmatiky (zákon č. 15/1914 ř. z.) v různých časových obdobích.

Především je to období od 13. do 20. dubna 1931 (inclusive), v němž žal. úřad uznal st-lovu nepřítomnost neomluvenou z důvodů nálezu I. stolice s dodatkem, že st-l věděl, že má 13. dubna 1931 nastoupiti službu, avšak službu nenastoupil a absenci tu neomluvil onemocněním. Odvolav se na důvody nálezu I. stolice, převzal žal. úřad názor tohoto úřadu o tom, že st-l nenastoupení služby omlouval nedostatkem peněz na cestu (z Mar. Hor do Olomouce), kteroužto omluvu disciplinární komise v Brně neuznala. Než st-l již ve svém odvolání obšírně dovozoval, že nedostatek peněz na cestu nebyl hlavním důvodem nenastoupení služby, ježto pravým důvodem byla nemoc st-lova. Těmito vývody odvolání se však žal. úřad vůbec nezabýval. Musilo proto býti ke stížnosti, jež znovu podrobně uvádí, že ve zmíněném období byl st-l nemocen, nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušeno pro podstatnou vadu řízení, neboť soudu je znemožněno přezkoumati správnost nař. rozhodnutí, jež k obraně st-lova odvolání nezaujalo žádného stanoviska.

Stejně vadné musilo býti uznáno nař. rozhodnutí, pokud shledalo st-lovu nepřítomnost ve službě neomluvenu v den 21. dubna 1931, ježto v tento den službu nekonal a hlásil se ke službě až po úředních hodinách, čímž dopustil se porušení § 28 služ. pragmatiky. Stížnost tu namítá, že st-l opozdil se při nástupu služby pro zpoždění vlaku a hlásil se ještě v úředních hodinách u přednosty účtárny okr. fin. ředitelství

v Olomouci, který konal službu, ježto úřední hodiny jsou i odpoledne od 2 do 5 hodin. Odůvodnění rozhodnutí žal. úřadu nedovoluje soudu přezkoumati, do jaké míry jsou tyto vývody stížnosti opodstatněné, a zda žal. úřad vzal k obraně st-lově, přednesené v průběhu disciplinárního řízení (o zpoždění vlaku), zřetel. Nezbylo tedy, nežli i v tomto bodě uznati stížnost vzhledem k § 6 zákona o ss důvodnou.

Další st-lovu neomluvenou nepřítomnost ve službě a tím i porušení § 29 služ. pragm. shledal žal. úřad v období od 15. května do 14. června 1931, a to v podstatě z toho důvodu, že st-l žádal o zdravotní dovolenou a dovolenou nastoupil, aniž vyčkal úředního rozhodnutí o jejím povolení. St-l tu namítá, že žal. úřad neprávem mluví o zdravotní dovolené, ač ve skutečnosti byl st-l nemocen. Z toho usuzuje stížnost, že právem mohl st-l, ohlásiv se nemocným, zůstati mimo službu. Soud musil uznati, že již ve svém odvolání st-l dovozoval, že ve skutečnosti byl nemocen a že jeho žádost o zdravotní dovolenou měla býti posuzována jako ohlášení se nemocným. Touto otázkou se však žal. úřad vůbec nezabýval, ač zajisté je její rozřešení pro výrok o vině st-lově relevantní, když‌tě podle § 29 služ. pragm. stačí pro omluvu nepřítomnosti úředníka ve službě, oznámí-li úředník včas, že je nemocen, neboť osvědčení překážky výkonu služby je povinen úředník předložiti jen k vyzvání úřadu. Žal. úřad arci také dodává, že z vysvědčení soukromého lékaře, připojeného k žádosti o zdravotní dovolenou, ani z dobrého zdání úředního lékaře nelze dovoditi, že by byl st-l ke službě neschopen. Než st-l upozorňoval již ve svém návrhu podle § 122 odst. 4 služ. pragm., že posudek úředního lékaře je v rozporu s jiným posudkem téhož lékaře, a navrhoval, aby tento rozpor byl vyjasněn. Žal. úřad, který na rozdíl od nálezu disciplinární komise v Brně uznal, že st-l byl v období od 15. května do 14. června 1931 neomluveně ve službě nepřítomen, k tomuto návrhu vůbec nehleděl a opřel se jedině o posudek úředního lékaře, který je st-li nepříznivý. V tom musí býti shledána vada řízení, kterou stížnost výslovně vytýká.

St-l také již v odvolání dovozoval, pokud jde o další období od 15. června do 22. srpna 1931, že nastoupil lázeňskou léčbu, povolenou mu Léčebným fondem, jen proto bez výslovného povolení svého služebního úřadu, ježto na příslušnou jeho žádost nedostalo se mu přes několikeré urgence žádného vyřízení, a uváděl, že na lázeňskou léčbu využil své dovolené, úřadem mu povolené. Po ukončení léčby hlásil se pak st-l, jak ve svém odvolání tvrdil, nemocným, což dokazoval lékařskými vysvědčeními. Nastoupil-li pak službu teprve tehdy, když k tomu byl po lékařské prohlídce, provedené úředním lékařem, nadřízeným úřadem vyzván, není možno dobu do nastoupení služby pokládati za neomluvenou.

Žal. úřad však na tyto vývody st-lova odvolání vůbec nereagoval a ponechal zcela mimo svůj zřetel veškeré obšírné obrany st-lova odvolání, jež zamítl s poukazem na důvody nálezu I. stolice. Ježto však právě proti důvodům tohoto nálezu st-l svým odvoláním brojil, nelze pokládati pouhý odkaz žal. úřadu na důvody nálezu I. stolice s hlediska procesního za náležité vyřízení odvolání. St-li takto nezbylo, nežli

ve stížnosti k tomuto soudu své námitky odvolání znovu vznášeti, a soudu je pak arci znemožněno důvodnost těchto námitek posouditi. Tím je však dána podstatná vada řízení ve smyslu § 6 zákona o ss.

St-l byl nař. rozhodnutím uznán vinným kromě neomluvené nepřítomnosti ve službě také tím, že se zdržoval mimo služební místo a že neuposlechl rozkazů nadřízených úřadů, a to jednak k nastoupení služby, jednak aby se do tří dnů dostavil do zdravotního oddělení zem. úřadu v Brně k lékařské prohlídce, čímž se dopustil porušení ustanovení §§ 22 a 31 služ. pragm. Pokud jde o porušení služební povinnosti nedostavením se k lékařské prohlídce, není možno ve stížnosti nalézti proti nař. rozhodnutí stižného bodu. Zůstává tedy tato část rozhodnutí stížností nedotčena. V ostatním opřel se však žal. úřad při právě uvedených služebních deliktech, st-li za vinu kladených, výhradně o důvody nálezu I. stolice, rozšířiv jen výrok o vině pro neuposlechnutí rozkazů nadřízených úřadů o jeden další rozkaz okr. fin. ředitelství v Olomouci. St-l však ve svém odvolání dovozoval jednak, že se zdržoval mimo služební místo jedině pro svou nemoc a proto, že nemohl v Olomouci přes veškerou svou snahu, o níž nabídl důkazy, nalézti vhodný byt, jednak, že neuposlechnutí rozkazů nadřízených úřadů k nastoupení služby bylo mu znemožněno jeho těžkým onemocněním, že však neměl úmysl služby se svémocně vzdalovati. Tyto námitky opětuje st-l ve stížnosti soudní. Poněvadž však žal. úřad nezaujal k vývodům odvolání vůbec žádného stanoviska, je soudu znemožněno posouditi důvodnost příslušných námitek stížnosti. Bylo proto nutno nař. rozhodnutí pro podstatnou vadu řízení podle § 6 zákona o ss rovněž v této části zrušiti s výjimkou arci výše zmíněného, stížností zcela nedotčeného bodu.

Konečně se stížnost obrací proti nař. rozhodnutí v té jeho části, kterou byl st-l uznán vinným, že obvinil úředního lékaře, že posudek, pronesený ústně, změnil při písemném posudku patrně pod nějakým vlivem a učinil posudek protichůdný. St-l nenamítá, jak to činil v odvolání, že při výroku za vinu mu kladeném mu šlo pouze o konstatování fakta, že dva posudky téhož úředního lékaře jsou protichůdné, nýbrž omlouvá svůj výrok roztrpčeností, vzniklou jeho nemocí. Tím ovšem staví svou obranu na jiný základ, pročež soud nemá možnosti na námitku této formulace, která se jeví námitkou novou, v průběhu správního řízení neuplatněnou, vzhledem k § 5 zákona o ss vejíti. Proti důvodům nálezu I. stolice, jež žal. úřad převzal za své, není však možno ve stížnosti nalézti ve smyslu § 18 zákona o ss konkretisovanou námitku. Zůstává tedy výrok žal. úřadu v tomto bodě stížností neotřesen.

Z toho, co bylo uvedeno, je patrné, že výrok žal. úřadu o vině st-lově byl shledán v řadě bodů vadným, pročež nemůže arci obstáti ani výrok o disciplinárním trestu, který byl st-li uložen. Bylo proto nař. rozhodnutí pro vadnost řízení v celém rozsahu zrušeno.

## Č. 12.482.

**Zdravotnictví: * Zákonem č. 236/1922 Sb. zůstaly obecním, resp. obvodním lékařům, převzatým do služeb státních, zachovány ná-**